

SMÅTRYCK

V. C. Ret. skat. W

E x B

TAL,
om Danvikens Dårhus-Inrättning,
hället inför

KONGL. VETENSKAPS-ACADEMIEN,

vid Præsidiij nedläggande, d. 21 Juni 1820,

af

CHRIST. E. VON WEIGEL,

M. & Ch. D., Konungens Förste Archiater, v. Ordförande i
Kongl. Sundhets-Coll. m. m., Commend. af Kongl. Wasa-
Orden och Riddare af Kongl. Nordstjerne-Orden.

FÖR EFTERKOMMANDE.

Stockholm, tryckt hos J. P. LINDHUS ENKA,

1820.

B 130/44

M. H.

Om Kongl. Academiens stadgar ej ålade hvar och en af dess Ledamöter, utan undantag, att vid nedläggande af det Embete, som mig under förflutna half-år varit uppdraget, och med hvilket Edert förtroende, M. H., mig hedrat, tala i något af de ämnen, som utgöra föremålet för Kongl. Acad. arbeten, borde visserligen jag anhålla, att ifrån denne skyldighet blifva frikallad, då jag sjelf bäst känner mig sakna de egenskaper, som erfordras, för att densamma på ett Eder värdigt sätt uppfylla. Och då tillika, under de sednare åren, en daglig uppvaktning, såsom läkare hos en åldrig, vördad och älskad Konung, hvars fortfarande sjuklighet beklagligen fordrade den trägnaste omsorg, i förening med göromål, som åtföljt mina öfriga tjenste-befattningar, hindrat mig, att, enligt min böjelse, använda min tid till vetenskapliga forskningar och samlande af vidsträcktare erfarenhet uti det yrke, åt hvilket jag egentligen mig ägnadt; så har för mig äfven den svårighet inträffat, som villrådigheten vid valet af ett ämne medförer. Men Kongl. Acad. lagar äro bestämde och således äfven min skyldighet att dem hörsamma, i följd hvaraf jag utber mig Eder uppmärksamhet, M. H., för att inför Eder framlägga en kort beskrifning om *Danvikens nuvarande Dårhus-Inrättning och om den Method derstädes följes, vid behandlingen af de Sinnessjuka, som der vårdas.*

2

Jag har valt detta ämne, emedan jag, såsom ledamot af den sednast tillförordnade Directionen öfver Danviks Hospital, ifrån början af hennes verksamhet, varit i tillfälle att följa Inrättningens vård, och emedan det derifrån oskiljaktiga betraktande af desse olyckliges tillstånd, hvilka, i mindre eller högre grad, äro beröfvade bruket af de ädlaste gåfvor, hvarmed en mild Försyn velat ställa människan öfver naturens öfrige kände varelser, lemnar ett vidsträckt, rikhaltigt och ännu på långt när icke tillräckligen uppodladt fält åt den vetenskaplige forskaren, och en alltid ömmande sida af menskliga lifvet för medborgarens deltagande. Detta ämne bör, i följd häraf, med dubbel rätt förtjena Eder uppmärksamhet, M. H., äfven om, såsom nu, en mindre öfvad hand vågar framställa detsamma inför Eder. Betrakta vi dessa olycklige i deras olika vansinnighets-tillstånd, ifrån sådane, hvilkas själs-förmögenheter ännu endast lidit den mindre grad af rubbning, så att de sysselsättas med vissa idéer, en sjuklig inbillnings alster, hvilka origtigt af dem anses svarande emot något verkligt, som dock icke är till, och kanske aldrig varit, samt att de på sådane idéer bygga origtiga, oftast dock i sig sjelfva fullkomligt consequenta slutsatser och omdömen; eller sådane, som under en dylik starkare sinnes-rubbning, långsamt och stilla förtäras af smärtan öfver inbillade lidanden, eller som i fullkomligt raseri, utan afseende på och kanske äfven utan medvetande af allt, hvad den förnuftiga människan anser sannt, nyttigt, skickeligt och heligt, känslöse för yttre intryck, utom dem som hungeru frambringa, eller händelsevis dem förekommande nya yttre föremål medföra, i tyst arghet

eller under ett oupphörligt framstötande af ord, efter vårt begrepp utan sammanhang, storma och ständigt sträfva, att krossa de hinder, säkerheten påbjudit deras väktare att ställa emot dem, endast för att, om de deri lyckas, planlöst förstöra sig sjelfva och hvad dem förekommer, och hvilka antingen ifrån ett sådant tillstånd återvända till dermed afvexlande lugnare perioder, eller deri ända till lifvets slut fortfara; ifrån sådane olycklige, säger jag, ända till deras ännu mera vanlottade bröder, hos hvilka minnet och inbillningen äro förstörda och utplånade, samt hos hvilka således ej heller något omdöme mera kan finnas; sådane, hvilka blott genom en mekaniskt förtärd föda uppehållas vid ett lif, ringare i värde än de obetydligaste varelsers i naturen; — hvilken tafla af rysliga uppträden! hvilka ämnen för forskaren att närmare utgrunda! Och när dertill kommer skiljaktheten af de orsaker, hvaraf så rysliga verkningar uppstå, ifrån utsväfningarne, som den förut sunda och förnuftiga människan skulle kunnat undvika; ifrån sinnes-skakningar, sjukdomar, yttre på hjernan skadligt verkande våldsambheter m. m., som människan är utsatt för, och ej alltid förmår undgå, ända till den, då den oskyldige affödan genom ärftlig disposition, förr eller sednare under dess tillvaro, måste deltaga uti de olyckor, som hemsökt dess föräldrar, eller plikta för de fel och brott dessa kunna hafva begått; — hvilken rik anledning för medborgaren och människovännen till allvarsamma betraktelser och ömt deltagande!

Det är väl sannt, att Sverige, lyckligt i många afseenden framför andra länder, äfven uti detta njuter den förmån, att sinnes-rubbningar i

allmänhet sällan förekomma och att de ännu mera sällan skulle finnas, om ej missbruket af brännvinet, detta tärande gift bland de lägre klasserna, i synnerhet af Städernes invånare, äfven stundom kraftigt verkade, att grundlägga dem. Men dessa sjukdomar förekomma likväl uti alla Rikets provinser, och dermed behäftade sjuke utgöra således, äfven i Sverige, ett ämne för Regeringens och medborgarens ömna vård och omtanka.

Också har Sverige, som efter öfverståndne stormiga tider, sedan år 1809 framskridit med förnyad lifskraft, i jemförelse med andra länder ej blifvit efter uti det, som till en bättre vård och behandling af sådana olycklige medmenniskor kan bidraga. Genom densamma omsorg, med hvilken under denna tid Regeringen, understödd af Rikets Ständers frikostighet, omskapat och förbättrat Sveriges Medicinal-verk i allmänhet, hafva ock Stockholms Stads Barmhertighets-inrättningar vunnit en hög grad af fullkomlighet, hvartill likväl enskildte medborgares aktningstvård bemödande och medverkande till en stor del bidragit; och det är äfven ifrån denna tid, Danvikens Dårhus erhållit det förbättrade skick, som det nu äger.

Danvikens nya Dårhus, hvars historia jag förbigår, då Kongl. Acad. förut sett den anförd i det Inträdes-Tal, som en aktningstvård ledamot, Herr Medicinal-Rådet och Riddaren HAGSTRÖMER, hållit inför Kongl. Acad. redan år 1788, samt derom inhemtat ytterligare underrättelser af sin äldsta vördade Ledamot, Herr Presidenten och Commendeuren VON SCHULZENHEIM i dess Tal vid Præsidiij nedläggande, andra gången, år 1799, har ifrån dess stiftelse ej endast varit bestämmt, att emottaga vansinnige, utan äfven per-

soner, behäftade med veneriske sjukdomar och deras obotelige följder. Det har äfvenledes under loppet af denna tid, som oftast blifvit begagnadt till förvarande af vanartige personer, studom af bättre familjer, under förevändning af sinnes-svaghet, såsom orsak till deras oordentliga lefnad; hvarigenom således en stor del af dårhusets lägenheter, till ett för en sådan inrättning främmande behof, voro upptagne och anledningar gifne till oordningar, som hindrade att dårhuset ifrån det hvad det egentligen var, en förvarings-anstalt för vansinnige, ej kunde höjas till det hvad det borde vara, en fullkomligt inrättad Cur-anstalt för desamma.

Desse ofullkomligheter afhjelpes efter år 1813, då Danvikens inrättningar blefvo ställda under en Direction, som af Kongl. Maj:t förordnades, att, efter bästa öfvertygelse, utan att genom förut gällande författningar och reglementen vara bunden, handhafva styrelsen deröfver. De förut omnämnde vanartade personer skiljdes genast ifrån dårhuset, genom Öfver-Ståthållarens, Directionens Ordförandes, åtgärd, och kort derefter äfven de med veneriske sjukdomar behäftade, som intogos uti dåvarande Läns - Curhus, undantagne några få så kallade lytte eller obotlige af dem, som fingo qvarstanna, för att ifrån samhället afskiljas och af hvilket slags olyckliga ännu, tid efter annan, några få på dårhuset hafva blifvit intagne. Genom dessa åtgärder blef således hela dårhusets local begagnelig för ändamålet, hvarföre det ock, medelst genast företagne reparationer och förändringar, ännu mera iståndsattes.

Det äger i följd deraf för det närvarande 41 i fallkomligt godt stånd varande förvarings-rum, tillräckligt rymlige, att 86 sinnes-sjuka deruti

kunna emottagas, och på det sätt indelade, att de gladaste och beqvämaste rummen finnas uti öfra våningen af huset, vid den öfre gården, och äro anslagne för betalande vansinnige af bättre folk, så väl af man- som qvinkönet, hvilka dy-medelst äro under närmaste tillsyn af Hus-Läkaren och Förestånderskan, som hafva sina bönings-rum uti samma hus. De öfrige förvaringsrummen, belagne på hvardera sidan af dårhuset uti de byggnader, som sträcka sig ifrån den öfra gården ned till sjögården, äro så indelte, att de som ligga till höger endast begagnas för qvinkönet, och de till venster för mankönet. Utom dessa rum, af hvilka de uti de öfre corridorerne befintlige, äro bestämde för stillare sinnes-sjuke, och de uti den nedra corridoren för de mest bullersamma dårhushjonerna, finnes på hvardera sida ett sjuk-rum, en mat-sal, en arbets-sal och en genom asplankning innestängd promenad-plats. Inrättningens större Kök och Bad-inrättningar äro belagne uti huset vid sjögården, hvarst äfven en rymlig sal finnes, som tjenar till torknings-rum, men som om söndagarne äfven begagnas att församla de sinnes-sjuke till Guds-tjensten, då Postillan läses af vaktmästaren och några psalmer sjungas.

Ordningen, som för Dårhuset blifvit af Directionen fastställd, är för det närvarande, uti det hufvudsakligaste, följande:

Hvarje morgon, kl. 6 om sommarn och kl. 7 om vintern, besöker vaktmästaren, åtföljd af drängarne, alla dårhushjonerna, då tillika de oroligares tillstånd närmare efterses. De vansinnige tillhållas då att förrätta sina naturliga uttömningar och, om det sig möjligen göra låter, äfven att kamma och tvätta sig, samt att förtära

något friskt vatten, hvilket alltid, äfven natte-tid, skall finnas uti corridorerne att tillgå.

Då årstiden det fordrar, bör eldningen börjas kl. 5 om morgonen, så att spjellen kunna vara skjutne kl. 7, samt vid samma tid om eftermiddagen, i fall Hus-Läkaren det nödigt finner.

Kl. 8 hvarje morgon, utdelar föreständerskan frukosten, samt middagen kl. 12 och aftonmältiden kl. 7. Sedan dessa allmänna måltider för de så kallade fattig-bröderne äro gifne, undfå de förut omnämnde sinnes-sjuka af för-mögnare folk, eller så kallade fri-bröderne, sin mat sålunda, att de inläste erhålla den först och de öfrige sednare, börandes middags-mältiden för desse sistnämnde likväl vara färdig kl. half till 2, och föreständerskan alltid, både middagar och aftnar, äta med dem vid samma bord, då vaktmästaren åligger vara tillstädes.

Innan kl. 9 om morgonen bör Hus-Läkaren, åtföljd af föreständerskan och vaktmästaren, besöka samtliga dårhushjonen uti deras rum, noga göra sig underrättad om deras tillstånd, bestämma hvilka af dem böra qvarblifva uti sina rum, hvilka för tillstötte sjukdoms-tillfälligheter böra föras till sjuk-rummet, och hvilka böra komma uti salarne, då i sednare fallet gångkläderne dem tillställas. Läkaren förordnar äfven vid detta besök de erforderliga läkemedlen m. m., om hvilka omständigheter föreständerskan och vaktmästaren hvar för sig, så vidt de röra deras göromål, erhålla Läkarens befallningar.

Sedan Läkaren förrättat detta morgon-besök, insläppas de fogligare sinnes-sjuka uti matsalarne och de, som kunna arbeta, uti bredevid matsalarne befintlige arbets-salar, der de af betjeningen böra noga bevakas, och hvarifrån de, i fall

de blifva bullersamme, återföras till sina rum, som tillstängas. De, som icke behöfva bevakning, sysselsättas utom salarne, men likväl inom dårhusets stängsel, på tjenligt sätt.

Utmärka sig några bland dem genom arbetsamhet och anständigt uppförande, äger Läkaren att med någon passande belöning hugna och uppmuntra dessa.

Dörrarne emellan matsalarne och arbets-salarne skola alltid vara läste, så att de som kunna arbeta, icke må af de sysslolösa blifva oroade eller störde.

Under tiden städas och vädras förvaringsrummen, sängarne bäddas, halmen omskakas eller ombytes och våta kläder uttagas och torkas m.m.

Om sommaren böra på vissa, af Läkaren dertill bestämde tider, så väl före som efter mid-dagen, alla dårhushjonen med nödig bevakning föras till promenad-platserne.

Till middagsmåltid kl. 12 samlas de uti matsalarne, der betjeningen sins emellan delar tillsynen. En bön läses, så väl vid detta tillfälle, som vid de öfrige måltiderna.

En timma efter middagsmåltiden utdelas dricka, först till de inläste och sedan till dem uti salarne.

Vid skymningen påtändes lamporne, både i salarne, och i corridorerna.

Under aftonmåltiden bör Hus-Läkaren vara tillstädes, och sedermera besöka alla de vansinnige, men i synnerhet dem som måste hållas innestängde.

En timme efter aftonmåltiden och om sommaren sednare, då en stunds vistelse i fria luften är tillåten, återföres hvar och en till sitt rum, som igenläses, sedan han druckit sig otör-

stig, aflemnadt sina gångkläder m. m. och vaktmästaren undersökt, att ingenting finnes der, hvarmed skada kan åstadkommas.

Kl. 9 om afton vintertiden, och kl. 10 sommartiden esterser vaktmästaren, att ingen eld finnes uti corridorerne eller salarne, och tillhåller dem, som då ännu icke gått till sängs, att sådant genast verkställa.

Vaktmästaren och drängarne åligger för öfrigt att tour-vis vara nattvakt, till klockan 12 på natten.

Ingen af de på dårhuset förvarade tillåtes, att, utan Läkarens skriftliga tillstånd, utgå derifrån; äfvensom ingen person lemnas inträde uti dårhuset, utan att hafva tillåtelse-sedel af Läkaren eller Danviks Hospitals Inspector, eller att af dem införas, sådane undantagne, som söka den på dårhuset boende Läkaren.

Hvarje Söndag erhålla dårhushjohen rena lintyg, och rena lakan första Söndagen i hvarje månad; för sjuke bland dem, ombytes detta efter behofvet.

Ingen af de vansinnige må, under hvilken förevändning som heldst, få äga i sin vård con-tante penningar; utan bör, hvad som antingen af släktingar eller andre personer sålunda lemnas, efter Directionens förordnande, användas till den persons fördel eller större beqvämlighet, för hvars räkning det blifvit aflemnadt.

Vid strängaste ansvar förbjudes, att de ej erhålla andra mat- eller drickes-varor, än de uti mat-ordningarne föreskrifne o. s. v.

Dessa äro i korthet de hufvudsakligaste föreskrifter, som Därhus-Ordningen innehåller. Genom efterlefnad deraf och iakttagande af följande grundsatser: ätt med störstauppmärksamhet

vaka öfver de vansinniges uppförande; att, utan skonsamhet, straffa den ostyrige och bullersamme, genom passande medel, såsom tvångströjans anläggande, innestängande uti sina rum, eller i svårare fall uti nedra corridorens rum, som medelst fönsterluckor kunna göras mörka, minskande af mat-portionerne m. m.; att deremot aldrig försumma, att på tjenligt sätt uppmuntra och belöna den foglige, anständige och flitige; att genom inqvarterande uti samma rum med någon som redan blifvit så mycket förbättrad, att honom kan lemnas ett öfverinseende öfver en annan, söka vinna dennes förbättring; jemte bruket af några få, men kraftiga läkemedel, hvaribland bad, så väl ljumma kar-bad, som kalla douche-bad, antiphlogistiska och drastiska medel samt kräk-medel, äro de hufvudsakligaste, vinnes i allmänhet det behandlings-sätt, efter hvilket, för det närvarande de på Danviks dårhus intagne vansinnige skötas. Det har ock varit åtföljdt af den goda verkan, att dels ett ganska betydligt antal, tid efter annan, såsom återställde, ifrån dårhuset kunnat utskrifvas; dels ock hufvudsakligen, att högst sällan någon, om han äfven vid intagningen uti dårhuset befunnits i starkaste raseri, förblifvit länge uti ett sådant tillstånd, och att det ej är något ovanligt, att vid ett besök å Danviks dårhus, ej finna bland det vanliga derstädes befintliga antalet af 50 å 60 vansinnige, någon enda uti ett sådant tillstånd, att han behöfver hållas inspärrad och afskild ifrån de öfriga.

Det bör dock anmärkas, att hvad sysslosättningen med passande arbete beträffar, densamma af alla de omständigheter, som fordras till vansinniges ändamåls-enliga behandling, nästan är

svårast att behörigen organisera. Man kan ej åt dem anförtro alla slags redskap och rå-ämnen, emedan en del deraf säkert af dem genast skulle förstöras, och upphandlingen af nya försätta inrättningen i för stor kostnad, och emedan andra kunde af dem begagnas till egen skada. Arbetet å Danviks dårhus har ock derföre måst inskränkas, inom arbets-salarne, för mankönet till dref-plockning, och för qvinkönet till ull-redning, strump-stickning och någon gång spinning; samt utom salarne, för mankönet, till ved- och vatten-bärande, samt för qvinkönet till hjälp vid tvätt, skurning och i köket. Men äfven denna ringa sysselsättning har dock varit af mycken nytta, och den obetydliga belöning, som de arbetande hafva kunnat erhålla derigenom, att den vinst, som deras egna arbeten lemnat, till deras nöje och förmån kunnat användas, har gjort, att det i allmänhet äfven ej varit svårt förmå dem att vara flitige.

Hvad den förut omnämnde methoden beträffar, att låta en i högre grad vansinnig bo tillsammans med en redan så mycket förbättrad, att honom kunnat lemnas ett slags öfverinseende öfver de andra, så har den vid flera tillfällen medfört god verkan; och svårligen skulle en förnuftig människa kunnat uträtta under samma tid detsamma, som genom ett sådant inseende ofta blifvit vunnit, i afseende på att förmå vansinnige till att aflägga elaka vanor, blifva snygga och lugnare m. m. För dem, som erhållit förtroende af en sådan tillsyn, har denna befattning dessutom varit utaf en ganska nyttig retro-activ verkan, då uppmärksamheten, med hvilken de äro nödsakade att följa de dem anförtrodde olyckligare kameraterne, och omtänk-

samheten att förekomma utbrotten af deras våldsamma paroxysmer, har gjort, att de sjelfva varit uti en ständig och nyttig sysselsättning och att de derigenom blifvit hindrade att återfalla uti sina egna vansinnige idéer och i det tillstånd, som förr utgjort deras egen galenskap. Genom löften, obetydliga belöningar och framför allt offentligt beröm, sedan de gjort gagn, har det ock merendels lyckats att förmå sådana redan förbättrade, att beqväma sig till öfvertagande af ett sådant öfverinseende, och att fortfara dermed tills det åsyftade ändamålet blifvit vunnet.

Beträffande Gudstjensten om söndagarne och daglige bönen före måltiderna, bör man hafva varit närvarande, för att kunna föreställa sig, huru det är möjligt, att en samling af omkring 60 vansinnige (ty så många äro tillstädes om söndagen, då alla dårhushjonen, så väl af mansom qvinkönet, samlas till Gudstjensten) skall kunna vid dessa tillfällen uppföra sig så anständigt och hålla sig så stilla, som det verkligen sker. Det är väl sannt, att ej många af dårarne vid dessa tillfällen kunna vinna förbättring genom sjelfva uppbyggelsen, de deraf inhemta; men tvånget att dervid iakttaga en viss anständighet och tystnad gör, att de derigenom äfven vid andra tillfällen blifva lättare att ledas. Ja! det svagaste begrepp man hos dem kan uppväcka, om nödvändigheten att rätta sitt uppförande enligt med det, som skickligt är, blir redan ett hufvudsakligt steg till en framtida förbättring.

Jag bör slutligen, rörande botemedlen, som på Danviks dårhus blifvit begagnade, ej förbigå bruket af en sväng-machine, som i anledning af

lycklige försök, gjorde i England, äfven på Danvikens dårhus blifvit inrättad. Till botande af de sinnes-sjuka, har den likväl hittills ej förmått något betydligt uträtta; troligen af det skäl, att de i allmänhet af dess rörelser angripas så litet, att de tåla samma svängning under loppet af en half timma utan verkan, för hvilken en förnuftig människa knappt några minuter kan utsättas, utan påföljande illamående. Men då sådana svängningar likväl åstadkomma, äfven hos dessa, rätt oangenäma känslor, så hafva de stundom kunnat begagnas med fördel såsom straff och sedermera genom hotande, att sväng-machinen åter skulle nyttjas, såsom ett medel, att förmå de bullersamme och ostyrige, som förut rönt dess verkan, att blifva lugnare. Dessa svängningar hafva dessutom varit nyttige i de händelser, när kräkmedel och laxermedel ej velat göra någon verkan, hvilket hos galna ofta inträffar; utsatte nemligen vid sådana tillfällen för sväng-machinens rörelser, hafva de kort derefter börjat att af dessa medel angripas.

Uti dårhuset funnos vid början af år 1813 qvarliggande 64, som, sammanräknade med 327, hvilka sedan den tid derstädes blifvit intagne utgjorde, vid 1819 års slut, 391 personer, hvilka under denna tid å Danvikens dårhus blifvit vårdade. Af detta antal hafva 128 lemnat dårhuset, såsom fullkomligt återställde; 125 hafva såsom förbättrade eller för tidigt af släktningarne afhemtade derifrån, blifvit utskrifne; 80 hafva dött (de flesta af skörbjugg, som oaktadt all använd uppmärksamhet vid vissa tider nästan omöjligen har kunnat förekommas) och 58 hafva funnits qvarliggande vid 1819 års slut.

Hvad utskrifningen ifrån dårhuset beträffar, bör anmärkas, att endast sådane, som fullkomligt återställde eller endast förbättrade, af slägingar eller andra personer, hvilka vaka öfver deras framtida uppförande, återtagas, directe ifrån dårhuset återlemnas åt samhället; men att deremot alla, som icke hafva någon person, som åtager sig öfverinseendet öfver dem, sedan de blifvit utskrifne, först flyttas ifrån dårhuset till Danviks Hospital, hvarest alltid några sängar hållas ledige i ändamål att upptaga dem, och hvarest de, under någon fortsatt dock mindre sträng bevakning, få stadna qvar en viss pröfvotid, innan de, såsom fullkomligt återställde, ifrån Danvikens inrättningar skiljas.

Sådant är för det närvarande tillståndet å Danvikens dårhus och derigenom, enligt min tanka, behofvet af en väl organiserad Curanstalt för vansinnige i Hufvudstaden, fullkomligt uppfyllt. — Men månne detsamma kan sägas om Provinserna? Jag tviflar derpå och vågar yttra, att, efter hvad jag sett och af berättelser kunnat inhemta, utom Stockholm, några få ställen undantagne, i Sverige föga annat än förvaringsanstalter för vansinnige finnas, hvilka, långt ifrån att vara så inrättade, att de kunna bidra till botande af sådane olycklige, snarare kunna förvärpa deras tillstånd. Denna ofullkomlighet lär troligen ej kunna afhjelpas med mindre än att öfverallt i riket, för flere intill hvarandra gränsande Län, större Centralanstalter inrättas, i stället för de mindre, som nu i hvarje Län finnas, i likhet med hvad af Kongl. Serafimer-Gillet nu i underdånighet blifvit föreslaget och af Kongl. Maj:t bifallit, rörande upphäfvandet af Södertelje dårhus och flyttande af de derstädes

värdade till Danvikens. För sådane större anstalter, skall, enligt min tanka, Danvikens dårhus med dess nuvarande inrättning ganska väl kunna tjena till mönster.

Dock jag har redan, längre än jag bordt, tröttat Kongl. Acad. uppmärksamhet och afbryter ett ämne, om hvars vigt jag likväl hoppas att J. M. H., med mig delen enahanda öfvertygelse, men hvilket fordrar, för att grundligen utredas, mera kännedom af landet, än jag kan äga. Jag smickrar mig dock med hoppet, att, i händelse idéen, som jag framkastat till förbättrande af Dårhus-anstalterne uti provinserne, ej skulle finnas vara alldeles oanvändbar, densamma måhända skall kunna gifva anledning åt någon mera erfaren af Kongl. Acad. Ledamöter, att med densamma sig sysslosätta och deröfver meddela sina tankar.

Mig återstår nu, att inför Kongl. Acad. aflägga min vördnadsfulla tasksägelse, för det förtroende Kongl. Acad. bevisat mig, och för den skonsamhet jag rönt under utöfvande af den hedrande befattning inom Kongl. Acad. jag nu nedlägger, och att utbedja mig att alltid uti Kongl. Acad. ynnest och välvilja få vara innesluten.

The first thing I noticed when I stepped
 out of the car was the smell of
 fresh air. It was a relief after
 being stuck in traffic for hours.
 The sun was shining brightly, and
 the birds were chirping happily.
 I took a deep breath and felt
 a sense of peace wash over me.
 The world seemed so much better
 when I was finally free to move.
 I looked around and saw a
 beautiful landscape stretching out
 before me. The fields were green
 and the trees were tall and
 leafy. It was a sight I had
 never seen before. I felt like
 I had discovered a new world.
 The air was so clean and fresh,
 and the sun was so warm and
 bright. I felt like I was
 in a paradise. I had found
 a place where I could finally
 relax and enjoy the beauty of
 nature. It was a moment I
 would never forget.

The second thing I noticed was
 the sound of the wind. It was
 a soft, gentle breeze that
 felt like a warm blanket. I
 closed my eyes and let the
 wind carry me away. I felt
 like I was floating on a cloud.
 The world seemed to be in
 slow motion. I was so happy
 and so at peace. I had found
 a moment of pure joy. I
 had found a place where I
 could finally let go of all my
 worries and just be. It was
 a moment I would never
 forget.